

и, почна да реве и да протестира.

— Какъ смѣшъ ти, мръсень циганино, да ме впрѣгашъ въ една и сѫща кола съ твоето краставо магаре! Ти не виждашъ ли опашката ми? Вмѣсто да тръгнешъ отъ село на село да се хвалишъ и да се гордѣшъ съ мене, ти ме унижавашъ!

И като се разсѣди онова ми ти магаре, като взе да рита, да чупи, па, като се разигра изъ пѣтъ, като повлѣче колата заедно съ мѣршавото магаре...

Циганинътъ, който бѣше седналъ на каручката, напразно дѣрпаше юздата да спре разлютеното магаре. Не, то не искаше да знае, то скъса юздата съ коравата си глава и почна да тича презъ полето, като не гледаше ни трапища, ни камъници.

Разсѣди се тогава циганинътъ, вдигна на тоягата, че като почна да бие вманиченото магаре, по главата, по гърба, по корема, по ушишъ, по опашката. Би, би, би, докато тоягата му се строши.

После го хвани за опашката и дѣрпа, дѣрпа...

Опашката на магарето се откъсна и... приказката се прекъсна.

Мурджо и таралежко

Нашъ Мурджо е голѣмъ юнакъ —
Надъ всички ти юнаци пръвъ.
Но все пакъ малко е глупакъ,
Зашто види ли насреща врагъ,
Не мисли, а напада го съсъ стръвъ...
Веднажъ съзрѣ на пѣтъ таралежъ
И тутакси връхъ него се нахвърли,
Започна да го лае, да се дѣрли,
Ще го убий на място — да речешъ.

Но таралежко да се смачка

Не е играчка...
Налита Мурджо, удри съ кракъ,
Отдръпва се, напада пакъ,
Захапва го, рѣмжи и лае, —
А таралежко и не ще да знае.
Най-сетне Мурджо, страшния юнакъ,
Надъ всички ти юнаци пръвъ,
Видѣ се цѣлъ облѣнъ въвъ кръвъ
Отъ остритѣ болди на таралежка —
Тогазъ разбра, че е направилъ грѣшка!

По храбростъ може да си най-голѣмъ,
Но щомъ ти липсва умъ — ще страдашъ самъ.

Д. П.

предъ супа отъ лай-кучка. — Тя му показа една чаша съ студена вода, въ която плуваха цветчета и листа отъ лай-кучка.

— Ами подиръ супата?

Дуничка обѣрса носа си съ престилката и се замисли.

— Не знамъ. — Тя му показа една купчинка прахъ отъ счукана тухла. — Да направимъ кюфета отъ това, искашъ ли?

Гриша се отказа да пита какво ще му предложи Дуничка за сладко. Навѣрно кремъ отъ счукани джамчета.

— Ами кѫде е леля?

— Коя леля?

— Леля Агафия! — Сигурно и тя е станала малка, — помисли си Гриша.

— Агафия е тамъ подъ стѣлбата. Пере на куклата си ризката:

Подъ стѣлбата на едно столче бѣ поставенъ супникътъ отъ обичния на майка му сервизъ и въ него мъничката му леля, запретната ржави, мачкаше въ синило нѣкакви малки парцалчета.

Гриша реши да тури редъ, нѣма какво да се стѣснява, щомъ тѣзи малчугани не разбиратъ нищо.

— Ей, плашило, бива ли въ супника да перешъ, а?

Момиченцето изпицѣ.

— Азъ ли съмъ плашило, бре?

Ами ти си таласъмъ!

— Азъ съмъ синъ на мама, — озбъ се обидѣ Гриша. — Ти само винаги рѣмжишъ, когато нѣщо

“Нечестивецъ”

Отъ Змей Горянинъ

Баба ми бѣше много суевѣрна. Въ всѣка най-дребна случка тя на мираще знамение и се мѣчеше да го разгадае. Ако пѣтътъ кукуригаше, кациналъ на чешмата, значеше, че ще вали дъждъ; ако котаракътъ се близеше предъ вратата, сигурно щѣха да ни дойдатъ гости, ако се счупи ще нѣкоя чаша, или чения, слава Богу, избѣгнали сме голѣма беда.

Край нашата кѫща не можеше да мине циганка, безъ да се отбие. Баба сякашъ имаше договори съ всички чергари, и на всѣка циганка показваше дланътъ си, за да научи какво я очаква въ бѫдеще.

Отъ това време азъ намразихъ циганинътъ. И имаше защо. За една стара, беззѣбра циганка такъвъ шамаръ изплюющъ по врата ми, че и сега щомъ си спомни за него, безъ да искамъ се почесвамъ.

*

Една ноќь баба не заспа. Цѣла ноќь се въртѣ въ леглото, цѣла

ноќь пухтѣ и въздиша, като че ли планина се бѣше струпала отгоре ѝ.

Покрай баба не можахъ да мигна и азъ. Зашто, трѣбва да си призна, общахъ баба си, макаръ да ми опъваше ушишъ и да заключаше сладкото. Обичахъ я и ми бѣше мѣжно. Дори помислихъ, че е болна и си поплакахъ.

А на сутринната разбрахъ причината.

Нѣкаква циганка казала на баба, че щѣла да умре срещу деня на Св. Спиридонъ.

— Устрѣль да я устрѣли, дано!

— нареджаше баба. — Цѣла ноќь съмъ чакала съмѣртъта. Цѣла ноќь!

Азъ бѣхъ готовъ да прихна, но се сдѣржахъ и се спуснахъ къмъ календаря. Бѣрзо прекарахъ прѣстата си по датитѣ и погледнахъ баба.

— Днеска не е Св. Спиридонъ! — казахъ азъ и понеже отъ смѣхъ гласъти ми треперѣше, баба помисли, че това е отъ скрѣбъ.

— Не е ли? Ами кога е?

— Утре.

— Утре ли? Охъ, Божичко! И тази ноќь нѣма да се спи! Охъ, Све-

та Богородичке! ... *

Но вечерта баба заспа. Безънициата отъ предишната ноќь я надви и тя заспа още щомъ си легна.

Точно това чакахъ. Станахъ отъ леглото си, увихъ се въ бѣлия чаршафъ, отворихъ тихо вратата на бабината стая и застанахъ на прага. Уличниятъ фенеръ ме освѣтляваше едва-едва. Приличахъ на истинско привидение.

— Марийке, дойдохъ за душата ти! — викнахъ азъ, като се мѣчехъ да промѣня гласа си и да го направя по-мѣжественъ.

Баба се размѣрда. После изведнахъ седна въ леглото си и втрѣченъ ме загледа.

— Марийке, дойдохъ за душата ти! — повторихъ азъ още по-тайствено.

— Олеле, Божеке! — изпицѣ баба и бѣрзо почна да се крѣсти. — Олеле, дойде нечестивецъ за душата ми! Олеле, Божа Майчице! Охъ, отидохъ си!

Но преди да се засмѣя, единъ здравъ плесникъ се залепи на врата

и се сгущи въ леглото. Завихъ се презъ глава. Наистина отъ плесника ми бѣше малко вѣрътъ, но щѣхъ да се задуша отъ смѣхъ.

Чухъ мама да успокои баба, после минавайки покрай леглото ми сърдито каза: „магаре проклето!“

Заспахъ съ мисълъ: защо ли баба очаквашъ, че нечестивецъ ще дойде за душата ѝ, а не ангелъ Господенъ, когато въ сѫщностъ бѣше толкова набожна и всѣка недѣля ходѣше на църквѣ...

Гришата изтича натамъ, а подиръ него леля Агафия и Дуничка.

Вуйчо Влади направилъ пакостъ: изпѣлъ отъ кошничката си, отишъ предъ картонената кѫщичка и се тръшналъ срѣдъ нея. Такто, — такъвъ сериозенъ такто! — реве и го дѣрпа за ризката да го махне, кученцето захапало такто за панталонките и го дѣрпа и квичи, мама стои надъ тѣхъ, плаче и току цапва съ куклата си ту татка, ту вуйчо Влади, ту кученцето. Агафия се застѣпля за мама, Дуничка за татка, — а Гришата просто не знае кого да защити.

— Чиба! Махайте се веднага... Азъ съмъ тута най-голѣмиятъ! — стросна се той.

— Аха, ти лели най-голѣмиятъ! — извика такто, па грабна отъ прозореца единъ снопъ карти и ги захвѣрли въ лицето на Гришата.

— Най-голѣмиятъ, а? — започна да вика мама, па като напѣлъ устата си съ вода отъ шишето съ рибките, прухна и опрѣска Гришата отъ глава до пети.

— Най-голѣмиятъ билъ, а?

Агафия го убоде изотзадъ съ единъ шишъ за плетене, Дуничка, като сърдито теленце, го удари съ главата си подъ лѣжичката и дори малкото кученце, единственото, което бѣше го познало, и то захапа врѣзката на Гришовата обувка и я разкъса... Бедниятъ Гриша започна да отстѣпва къмъ долата бѣрзо се вмѣкна вътре и затвори вратичката. Че като взеха ония отвѣнъ да удрятъ върху долата,кой съ каквото намѣрилъ, — пази ти Боже! И защо? Защо го нападнаха така всички? Какво бѣше имъ направилъ?

Презъ шума и чукането нищо не можеше да се чуе, — можеше човѣкъ само да си поплаче малко...

(Продължава)

Шеги и смѣшки

Малкиятъ Петърчо ходилъ за прѣвѣтъ въ Зоологическата градина и разправя на баба си какво е видѣлъ.

— Е, Петърчо, кое животно най-много ти хареса?

— Ами слонътъ. Той бѣрзо и лесно прибира хвърленитъ му плодове съ своята прахосмукачна машина.

*
Майката. — Пенчо, защо давашъ на котката просо?

Пенчо. — Защо канарчето преди малко вѣзе въ стомаха ѝ.

Премията на сп. „Страници за всички“ за III год. е „Приключението на Джоанна“, най-хубавия романъ на Джекъ Лондонъ.

ми. Азъ отскочихъ, като топка и се сгущихъ въ леглото. Завихъ се презъ глава. Наистина отъ плесника ми бѣше малко вѣрътъ, но щѣхъ да се задуша отъ смѣхъ.

Чухъ мама да успокои баба, после минавайки покрай леглото ми сърдито каза: „магаре проклето!“

Заспахъ съ мисълъ: защо ли баба очаквашъ, че нечестивецъ ще дойде за душата ѝ, а не ангелъ Господенъ, когато въ сѫщностъ бѣше толкова набожна и всѣка недѣля ходѣше на църквѣ...

На обѣдъ баба разправяше, че видѣла нечестивецъ, като дошелъ за душата ѝ. На главата му имало рога, очитъ му били зелени, като на котка, а нокти си — дълги цѣла педя. Но сѣлъ на гърба си една златна коса и говорѣлъ като мечка. Въ това описание азъ мѣжно можахъ да позная себе си, затуй забихъ нощъ въ ченията и бѣрзо застѣрбахъ супата.

Само съ крайчецата на окото си видѣхъ, че мама мѣ гледаше полуусмилнато.